

ruischend in de violette zij, rijst overeind. Heftig wil koning Philips uitvaren tegen den gedeputeerde die, verschrikt, de stem heeft laten vallen. Dreigend weegt de stilte. Maar de beide vertrouwelingen weten den vorst bijtijds te bedaren. Verzoenend prevelen hun fluisterstemmen. De zalvende bisschopshand, waarvan de amethyst soms een flonkering in de schaduw schiet, weet kalmte te zaaien, zooals zij zeggend over de neergeknielde menigte gaat. En de zachte, maar doorringende fluisterstem houdt aan: zij bepleit, zij houdt vol, zij kan verontschuldigen en ten slotte overreden.

Van vaalbleek is het gelaat van koning Philips hoogrood geworden: een zware frons boven neus en wenkbrauwen, de vluchtende slapen dik met het blauw der aderen doorloopen; met norsch afhangende onderlip, die de tanden bloot laat, als van een dog, bijtens gereed. Nu, naarmate de gramschap luwt, keert de matte bleekheid onder het vaalblonde sluikhaar terug. Weer zinkt hij lusteloos neer in zijn troonzetel, om zonder één woord, de remonstrantie in ontvangst te nemen, het met allerhande zegels voorziene perkament, dat de afgevaardigde van Artoys, neergeknield op de onderste treden van den troon, eerbiedig overhandigt.

Op de gedeputeerden van Artoys, volgen die van Vlaanderen en Brabant, van Holland en Zeeland, Namen, Henegouw, Doornijk, Valencijs, Rijssel en dies meer. En steeds, in al de toespraken van zooveel afgevaardigden ter generale Staten van de landen van herwaarts over, klinkt dezelfde klacht over de vreemde soudeniers, de Spaansche landsknechten die het platteland afloopen om den boer te plunderen, die steden en vlekken brandschatting opleggen, den burgers anreest aandoen en molesteeren, zoozeer dat gansche streken verlaten liggen, waar de bevolking have en erf verlaten heeft, liever dan zoo iets langer te supporteeren.

Eindelijk is de lange reeks ten eind. De gedeputeerden: schepenen, pensionnarissen, burgemeesteren, raadsheeren, hebben gesproken namens de Staten die hen hebben afgevaardigd, hebben namens hun opdrachtgevers geklaagd, gejammerd, gezucht en gevit, alvorens in te stemmen met het request om de drie miljoen goudgulden dat de vorst hun den vorigen dag, bij monde van Monseigneur den bisschop van Atrecht, Anthoni Perrenot, in een uitvoerige uiteenzetting heeft gedaan.

Over de hooge schaliedaken glimt de zon purperrood op de windwijzers en torenvaantjes, eer ze voor goed weg zal zinken aan den horizon. Reeds is koning Philips overeind gerezen om zijn getrouwe onderzaten van antwoord te dienen en te bedanken, als ditmaal de Prince van Oraniën, in stemmig zwart habijt waarop alleen de gouden keten van het Vliesorde flonkert, uit de rijk uitgedoschte groep Vlaamsche nobelen naar voren treedt, om nogmaals een gezamentlijke remonstratie te overhandigen.